

Vismenkā

TRAMPSKĀ LITERĀRĀJĀ

ĒSOPIS

číslo: 2 * 91

Ahoj kamarádi! ...

Tak už je zase čas na vás a na Písmenka. Je totiž po uzávěrce Trapsavce a to ke mně poštačka chodí se zvláštní taškou a hned ráno (aspoň mám dřív noviny). Když už jsem o tom začala, myslím, že vás bude zajímat, jak ten letošní Trapsavec vypadá.

Přišlo celkem 220 příspěvků, to je téměř tolik, co v minulém roce. Z toho bylo 61 příspěvků v kategorii Poezie nad 23 let, ve stejné věkové kategorii prózy 36 prací a pak už zbývá pouze poezie do 23 let 79 básniček a 44 povídek v próze. Celkem se zúčastnilo 143 psavců. A ty všechny určitě zajímá, kdo bude jejich práce posuzovat. Ve stručnosti tedy:

1. kolo: Ještěr - psavec, tramp
Baloun - psavec, tramp
Belmondo - dlouholetý pořadatel
2. kolo: Jan Jerák - profesor jazyka českého
Vokoun - sběratel všeho tramského tisku a znalec tramské literatury
Brigina - jediná žena v porotě a pořadatelka soutěže
Jarda Studený - přes poezii
Daktari - vydavatel Intertrampa, zná plno z tramské literatury

Snažila jsem se o co nejstručnější charakteristiku a doufám, že více o porotcích se dozvíte později. Navíc se s nimi /doufám/ setkáte na ohni 21. 9. 1991. O Trapsavci vše a příště zas o něčem jiném.

Ahoj

Věra

DĚVČE NA NEDĚLI

Slunce řádilo, jako by svítilo naposledy a ulicí lenivě plndal větřík. Moc nechladil, ale aspoň něco, myslela si Bára. Vycházela ze samoobsluhy. Aut moc nejezdilo, všude klid. Snad ani nebyl opravdu pátek odpoledne. Neklid vzbuzoval jediný objekt - Bára. Z práce se vyvalila jako při požáru. Rychle do samošky nakoupit si jídlo a flašku bílého. A honem domů. Zabalit a na nádraží, aby kluci zase nefrfňali. Jinak fajn kluci, fajn parta.

V předsini hodila klíče a tašku na botník a řítila se do pokoje. Ani neslyšela mámu, co za ní volá. Rychle balit. Prsty se klepou námahou a nervozitou, přezky nechtějí poslouchat. Do pokojíku nakoukla máma. Dívá se na Báru, jak se pere s tím uzlíkem a usměje se. Tohle už zná z paměti.

"Baruško, nezapomeň svetr jako minule!"

"Ale mamí, vždyť je červenec! Je to tam na plavky."

"A v kuchyni máš zabalenou svačinu."

"Mamí, vždyť víš...", neposlušná přezka jí bere dech. Ale stejně. Tímhle ji máma vždycky dopálí. Svačinu!

Bágl postavila za dveře a brašnu si začala vycpávat jídlem, na bok zastrčila víno. Skočila do riflí, na sebe sepranou košili, kožené bolerko. Na krk nezbytný amulet. Do předsině k botám a do nich.

"Ahoj mamko, v neděli!"

"Ahoj Baruško." Ruce si otírá do zástěry. Ach ta holka!

Kluci stáli na nádraží u pumpy. Kouřili a smáli se. Tom jim něco vyprávěl a sám se chechtal nejvíc. Byla šťastná, v tuhle chvíli asi vždycky nejvíc. Zamířila k nim.

"Ahoj kluci!"

"Kde se flákáš, Ketty?" Šerif Balda dokáže být nepříjemný.

"Já nemůžu z práce v poledne jako vy, holomci!"

"Jééé, budovatel!" zapištěl Morčák a dupl kanadou na startku, kterou upustil na zem, aby mohl sprásknout ruce.

"Ukaž ruce, ženštino; mozoly mají už jenom v muzeu!"

Balda to přerušil. "Nechte keců, už to houká!" Zvedl ze země svůj bágl a šoural se ke kolejišti. Motoráček se pohupoval nad výhybkami a kousek od nich zastavil. Vrabci se v panice rozprchli. Hrnuli se do vagónu.

Na kempu je dobře. Z komína srubu stoupá modravý obláček a splývá někde ve výšce s oblohou. Tom s Morčákem řezou dříví a chechtají se tomu, jak jim ta potvora pila skáče a kdo má více řezných ran. Balda staví stožár, aby až přijdou k večeru ostatní, tak aby koukali. Slim sedí před srubem, vrhá po Báře pohledy a spravuje petrolejku. Bára mhouří oči do sluníčka, které se už už dotýká vrcholků lesa.

"Hergot pojďte mi někdo pomoci," Balda řve a stožár si

lehá do trávy. Vymrštěný konec ho udeří do nohy. "Ježíšikriste, oni si klidně koukají a já se můžu zabít!"

Bára se zvedá se Slimem a se smíchem jdou pomoci. Balda se chvíli drbe na noze a pak půjčí svoje ruce taky. Stožár stojí a Bára ucítla Slimovu ruku ve své. Uvědomila si to a svou rychle vytrhne a strká rozpačité do kapsy. Slim se pousměje a jde zpět k petrolejce. Balda odchází dělat věnec a Tom s Morčákem rovnají dřevo ke stěně srubu.

Bára jde svojí cestičkou k řece. Při soumraku je tam nejlépe. Dojde ke břehu a posadí se na kámen. Dívá se do vody a je moc spokojená. Cítí to, slastnou otupělost. Dívá se do tekoucí vody a přemýšlí. O partě, jací jsou. Ten pacholek Slim neustále tróubí k útoku. Nechápe její odmítání. Ona nic takového nechce, i když je jim tříadvacet. Jediný Balda je nad pětadvacet. Jednou, chvíli potom co přišla do osady, se o ni pokoušel Tom. Neporozuměla mu a na Slapech ho chtěla trefit sekerou. Časem pochopila, že tenhle kluk s menším koeficientem chce být jen a jen kamarád. Dnes ho má z nich nejradši. Zkusil to po čase i Balda. Pozval ji na víno a pak jí řekl, že to byla legrace. Prý z titulu své funkce šerifa zkoušel, jaká ona je. Dostal tu dvoudecku tenkrát za košili a nakonec si v parku do noci povídali o přírodě a vandrech. Morčák o Báru zájem nejevil, pro něj jsou všichni jen příjemným obletujícím hmyzem v jeho okolí, což on chudák musí kvůli veřejnosti vytrpět. Mínil tím ženský. Báře to nevadilo. Jenom ten rošťák Slim pořád nedá pokoj, ale má smůlu, chlapeček, myslí si Bára. Ona jezdí ven kvůli něčemu jinému. A zvláště na zítřek se moc těší. Zítřa večer bude skládat slib před celými spojenými osadami. Trému nemá, zná se.

Kolem se sešeřilo. Druhý břeh řeky už nebyl vidět. Klacík, se kterým si hrála, hodila obloučkem do proudu. Splýnul s šerem. Zmizel a řeka dál poklidně šuměla.

Zapraskaly větvičky, ustrašeně se otočila. Slim!

"Hledal jsem tě, Ketty." Sedá si vedle ní, kouká jí do tváře.

"Potřebuješ nakrmit?"

"To ne. Spiš si rozumně promluvit."

"To sis vybral tu pravou," usměje se Bára.

"Nesměj se. Myslím to vážně. Líbíš se mi... už delší dobu, fakt. Myslím jen na tebe...", sedá si bliž. Bára cítí rum a pot, vzpomene si na tátu. Na nočního ptáka tátu.

"Slime, na to rychle zapomeň. Teď to myslím zase já vážně!"

"Já taky!"

"Podívej, já mám ráda tuhle partu i tebe, jako kamarády. Pochopils?"

"Parta přece může zůstat, jaká je."

Chytil ji za ruku. Druhou okolo ramen. Pokusil se ji políbit. Měl sílu, kamarád! Vzápětí ucítla jeho ruku na prsou. Vší silou se vymrštila a vrazila Slimovi facku. Teď se zachvěla hnusem. Ale ještě nevěřila téhle situaci. Vrátil se přece oba docela normálně ke srubu. Zapomenou na to. Ale myšlenky byly nevyřčeny.

"Ty blbče, co si o sobě myslíš!" Tak to cítila

doopravdy.

Slim se nadvakrát zvedl. Snad riskoval, ale kořist už vyplašil. Pokročil k Báře a něco jí šeptal. Otočila se a rychle odcházela. Nechal ji udělat jen tři kroky. Surově ji strhl na zem a ona dostala strach. Jako z táty. Proč z těch nejbližších je vždy největší strach? Začala mu křečovitě škrábat tvář.

"Ty idiote, pusť mě. Pusť mě....," dusila se pod jeho vahou. Pak mu vrazila do oka prst. Vyjekl bolesti. Bára se prudce odvalila stranou. Podařilo se jí vstát, začala utíkat nahoru ke srubu. Roztřesenými prsty si zapínala košili přes obnažená hradla. Začala plakat a Slim za ní křičel: "Ketty, počkej, neutíkej, stůj! Neříkej nic klukům... slyšíš? Ty káčo, já tě stejně dostanu!" Upadl na kameni, vzteklý. "Dostanu!"

To už Bára naštěstí neslyšela. Seděla na bobku u paty stromu a brečela. Brečela, protože všechno bylo najednou jiné. Brečela lítostí, vzteky, ponížením, bezmocností. Řvala kvůli klukovi, který všechno, všecičko pokazil, rozboural. Vstala a šla ke srubu s jedinou myšlenkou.

U srubu nikdo nebyl. Tom s Morčákem šli určitě ostatním naproti a Balda bude pod strání u studánky. Vlezla do srubu. Balila chvatně, jen ať se neobjeví Slim. Ani za sebou nezavřela dveře, vyrazila k městečku. Lesem, po známé cestě. Pálily ji tváře a až teď cítila oděrky na zápěstí a krku. Zaslechla hlasy. Parta! Schoulila se do křovi. Bála se toho setkání, bála se studu, který ji obestřel. Přešli kolem, rozesmáli a hluční.

Na zastávce vsunula svou láhev vína s odporem do koše. Sedla si na lavičku. Bylo jí zle, prudce dýchala, jak pospíchala. Od té rvačky uběhla teprve půlhodinka. Byl pátek večer.

Ve vagóně seděla sama a o to smutnější, i když by si přála, aby tu byla opravdu asi sama. Anebo aspoň s průvodčí. Ještě nevěděla, co přesně udělá, jak se zachová až se zítra doma probudí. Co řekne mámě? V tuhle chvíli ale cítila něco, co by se moc špatně vysvětlovalo. I kdyby musela. Vlastně tomu vůbec nerozuměla. A byla s tím sama. Tlačilo ji to do sedačky, hrozná drtivá síla vnitřní dezorientace a nerozhodnosti. Oči jí znovu zvlhly. Napravo se ze tmy vyhoupla věž vysílače. Blížilo se město. Hodila si bágl na rameno a zamířila pomalu ke dveřím. Opřela se o ně a horkou tvář přiložila na chvíli na chladné sklo okna.

Na výhybkách kola motoráčku zaskřípala do noci.

Jaroslav Sup Dittrich

BOJ

Horečka

Vytřeštěné oči

V nich právě probíhá nový film

Premiéra

Brčálově zelení kvaďuchové

se řítí s napraženými jedovatými bodci

proti růžovým lantuchám

které vystrkují ostré drápy

"Jen pojdte

naše drápy a tesáky už se těší

na vaše těla"

Boj začíná

Krev se valí proudem

Rudá tráva žaluje prosí o pomoc

je slyšet jen trhání kůže

skřípot zubů

praskání kostí

Agónie

Ještě chvíli

Ještě chvíli

Najednou ticho

Film se přetrhl

Nikdo nevyhrál

Jen jeden člověk opustil svět

Alena Tučimová

TA NAŠE NEMOC

Jednou si k tomu čichneš a jsi ztracený
je to druh hrdé narkomanie,
ve dnech, kdy jsi dávno zpocený,
kdy tělo se třetí den nemyje.
Dychtivé oči, unavené spánky a les
od této lásky se jen těžko utíká,
a když, tak zas tam, kde voní vřes
a kde ticho tě přivítá.
Jen jednou si k tomu čichneš a jsi "tuty"
toulavý boty už nesundáš,
vymeteš tělem všechny kouty
klidně se braň, jak nejlíp znáš!

Jirka Mrázek - Hudr

KDO VYDRŽÍ

Kdo vydrží, ten vyhraje
nad sebou vyzraje,
Kdo vydrží je král
sám se sebou si hrál.
Hru nových pravidel
s časem bez stavidel,
Kdo vydrží, ten trumfuje
dnes se účtuje,
kdo vydrží, může se smát
/v opačném případě/
sám sobě dál si lhát.

Jaroslav Sup Dittrich

RESOLUTNÍ RĚM

Chci být tramp.
Ale mám tramp-
oty.
Chtěla jsem se zeptat Oty,
jenže Ota není tramp.
Tak mám dál tramp-
oty.

Medvědice

AMERICKÁ

Když se v Yangtonu (stát Jižní Dakota) konalo slavnostní představení srážky dvou lokomotiv, četl si můj pradědeček pohádky o Sněhurce a sedmi trpasličích a jeho otec ukazoval doma hrdě svým známým vyznamenání z občanské války, kterou já hledal v almanachu americké armády pod názvem válka Severu proti Jihu, abych se pak stejně podivil, jako správný evropan, že pro Ameriku začala 1. světová válka v roce 1917, ale až pohled na fotografii vojáka tělem i duší, generála Pattona, vystupujícího z černého meziválečného kabrioletu ve společnosti bulteriéra, mne donutil podívat se na titulní stranu almanachu, kde tři bronzoví vojáci z pomníku varují, že dobrodružství ve Vietnamu rozsvítilo 60 000 z nich červenou na semaforu života, a tak mne jímá úzkost i teď, když vidím na obrazovce ty samé chlapce z pomníku, jak z transportních lodí vycházejí do pouštního písku v battledresech světle žluté barvy, mi na mysli mi vytane otázka - proč ještě musíme obětovat životy, aby lidskost mohla na glóbu světa vtisknout razítko s nápisem "LIBERTY".

XXX

AUSTRALÁNŮM

Na rodný kraj vzpomínku si půjčím,
hladit ji chci dlaní,
krvavé mozoly zanechávají stopu.
Čím to, že se mi z mysli vytrácíš,
země milovaná,
snad jako cizou tě chápu?
Zůstaly zažloutlé fotografie
a rány na duši,
chmýří se nezachytilo u plotu.
Jedna zem mě porodila
a druhá mě zase pohřbí
v klokaním dupotu.
Na rodný kraj vzpomínku si půjčím,
rád bych pohladil stráž za domem
a vrbu u rybníka.

A byť přejdou dlouhá léta,
my namísto českého trampa,
potkáme u Eyerova jezera
domorodého bojovníka.

Jaroslav Sup Dittrich

BUDOUCNOST

Kdyby má láska k trampinku byla malá,
svít jen jak svíčka vydávala,
neměl bych ani chvíli klid,
nechtěl bych na krok odejít,
střežil bych ji a bál se asi,
kdy vánek zákazů,
její plamen zhasí.

Jaroslav Sup Dittrich

SLAVÍCI A ŠKORKY

Říkali nám Slavíci
Přestože jsme byli jen sýkorky
Výšin krále pěvců jsme nikdy
nemohly dosáhnout
Nám to však vůbec nevadilo
Zpívaly jsme s chutí

Veselé písničky vyvolávaly
dobrou náladu
Se smutnými jsme se zase
nerady loučily
Největší odměnou byly pro nás
upřené pohledy dětí
a plácání rukou
Nikdy jsme neodcházely
bez přídavku

Školení vystoupení koncerty soutěže
vystoupení v Dětském domově
v Domově důchodců
Všude nás s radostí
a s očekáváním vítali

Bylo nás osm
a říkali nám Slavíci
Pak jsme se rozletěly do různých stran
jako vyplašené sýkorky

Alena Tučimová

ČEŠ SE SEÑORE

Ten Señor je úplně praštěnej! No uznejte, takovej debilní námět - smích od vody. Copak se u vody může člověk pořád jenom řehtat? Jemu se to řekne! Ale cožpak na takový příšerný téma se dá napsat něco rozumného? Nedá! Buď to bude pitomost, nebo za sebou řazený legrácky. A to přeci není povídka! Třeba tohle...

Ještě jsem měla zavřený oči, ale do již vnímající mysli proniklo Magdino volání:

"Franto, je tady dost vody?"

"Jó!" houknul v odpověď Franta a pak se ozvalo žbluňknutí, chvíli bylo ticho a pak po té chvíli opět Magdin hlas, tentokrát o tercii vyšší a řádně navztekáný:

"Ty vole jeden navedenej, tebe se taky na něco zeptat..."

Ostatní slova zanikla v hurónském smíchu, i když Magda ještě zdaleka nekončila.

Honem jsem vystrčila hlavu ze spacáku a vykoukla ze stanu, abych náhodou o něco nepřišla. A v okamžiku jsem se řehnla taky. Magda stála kousek od mola po pás ve vodě, na hlavě hromadu bahna a to bahno jí pomalu stékalo po krku, po obličejí, po ramenou, po... zkrátka všude.

Ale stejně je ten Señor praštěnej, kam to proboha, na ty své náměty chodí.

ROZHOVOR NA ÚROUNI

Maruš, T.O. Věční poutníci

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět
cos to trampe, cos to sněd?
-Vločky s kakaem
chleba s paštikou
čaj s rumem
okurky se štikou...
-A jak se cítíš teď?
-Viš, já...
musím...
omluv prosím...
...Až jindy, ne hned!

Medvědice

STEZKA TVRDEJCH CHLAPŮ

Teď šlapu stezku v houfu tvrdejch chlapů,
že s nimi šlapu, to opravdu jsem rád,
už mnoho bouří snesly jejich hlavy
a vždycky s nimi dovedli se rvát.

Není to žádná tlupa manekýnů,
málokdo z nich je hladce oholen
a mnozí z nich maj na oděvu špinu
a dech maj mořským vzduchem prosolen.

Tváře jim sežeh horkej pouštní vítr
a horskej mráz jim do nich vrásky vryl.
Ať v bahně měst a nebo v pekle džunglí,
dovedli vždy zachovat si styl.

Ti dovedli vždy hrůze čelit smíchem
a sotvakdy otřásl jimi strach.
Zamáčknout svedli slzu v koutku oka
a věděli jak voní stělný prach.

Ti často brali zákon do svejch rukou
a jejich právem byla jejich pěst.
a často stáli proti houfu sami,
však všichni znali, co je pojem čest.

Ti chlapi jenom vzácně měli prachy
a když, tak dovedli je rychle rozhodit.
Tu řeku whisky, co protékla jim hrdlem
tu troufal bych si těžko přebrodit.

Teď šlapu stezku v houfu tvrdejch chlapů
a záblesk smutku v oku se mi mih,
že i když s nimi stezku někdy šlapu,
že sotva někdy budu jedním z nich.

Bowery

MILUJU SVOBODU - JÁ TRAMP

"Táhni vodcaď, smradlavej vandráku! Koukej mazat z lesů pána ze Švarcenberka nebo ti rozstřílím tu tvou fousatou držku!!" zařval na mě z čista jasna zjevivší se hajný a mířil na mě kolovnicí.

...a já? Poslušně jsem srazil paty, ukázal mu záda a šel. Vím přece, že na jeho straně je zákon. On vykonává spravedlnost. Tu spravedlnost, pro jejíž naplnění jsem, není to tak dávno, do ochraptění vřeštěl na demonstracích: "To je ono, to je ono, pověste komouše, vzali nám naši čest, sebrali nám tvář, chceme svobodu, to je ono!" - A je to pravda! Jsme svobodní. Miluji pravdu - já tramp. Chraň pravdu, braň pravdu, miluj pravdu! Stali jsme se svobodnými lidmi. Svobodně si můžeme vybrat les, odkud nás panský hajný v cukru letu vyhodí, svobodně si o tom můžeme zabulit s trampskými kamarády v hospodě. I v žaludku nám kručí nějak svobodněji. Svoboda je opojná, kouzelná, superlativní! Zbožňuji ji - já tramp.

...jenom kdyby ten čubčí syn - žaludek - pořád tak neskuhrál. Nic naplat, nespokojený brachu, zkusíme ve statku pod lesem šlohnout slepici jako předevěčirem. Třeba mě při tom tentokrát nečapnou...

Mad

PS: Budete se mnou po téhle povídce ještě kamarádit?

NA LESNÍ BRIGÁDĚ

Přistupovali jsme ke stromům
a brali jim míru v pase,
jako bychom je objímali.
Rozptýlení v rojnici volali čísla
a vedoucí s notesem
vždy udělal čárku tam, kam patří
Bylo to někdy až jako polibek,
když strom byl větší
a drsná kůra se přimkla ke tváři.

A někdy jsme taky brali výšku
a vrtali jim těla.
To kvůli stáří,
tak se to se stromy před smrtí dělá.
A byly to pěkný prázdniny.

Čarlí /Melbourne/

NÁVŠTĚVNÍCI

Byly jich tisíce a tisíce. Stáli, seděli, polehávali, sami nebo ve skupinkách, každý se svým nitrem, každý s jiným pohledem, upřeným kamkoliv. V okolí každé brány jich byly ohromné chumly, barevné a jakoby bez zájmu k tomu, co přijde. Někteří tu byli už týdny se snahou vlastnit místo co nejbližší u brány. Dnešní datum znali všichni zpaměti. Tolik se o něm napsalo, namluvílo. Tolik rozhovorů se o něm vedlo, a teď je ten den tady.

Na obzoru počalo svítat. Z tisíců ohnišť stoupal čpavý dým k šedožluté obloze. Tady se topilo čímkoliv. Stovky se jich znovu a znovu dívaly na hodinky. Znovu si opakovali, jak ten den prožijí, co vše udělají a jak se při tom budou cítit. Utahovali provazy tlumoků a řemeny brašen. Volali na své děti, kamarády, známé. Chtěli volat. Cítili v sobě napětí prošlých dní a toho, co je čeká.

Kendy se stále díval k bráně. Na dozorce, sedícího v kovové budce, tři metry nad zemí. Spal, dole se ho zatím nic netýkalo. A dnes večer mu skončí i tahle dobře placená práce. Co když zaspí, pomyslel si Kendy. Věděl ale, že se to nemůže stát. Dozorci byli velmi přesní. Usmál se na kluky u ohně a švihl pohledem na hodinky. Ještě čtyřicet minut.

V kapse pláště nahmatl igelitový pytlík. Měl tam všechny výstřižky z novin. Chtěl je mít s sebou.

Začalo to tak nevinně, proběhlo mu hlavou. Jako první se objevila maličká zpráva, že rezervace už nemohou dýchat a je zapotřebí rychlá náprava. Pro budoucí pokolení. V novinových stáncích se objevily malé žluté plastické kartičky, pro rodiny, pro jednotlivce. Na každou z nich se mohlo v průběhu roku desetkrát do jakékoliv rezervace, kde ji u každé vstupní brány dozorce označil. Později už jen na pět dní, nebo na zvláštní povolení. Ale ta dostávali jenom prominenti. Před třemi roky vstoupilo v platnost nové nařízení. Budou nové karty, na dva vstupy za rok! Tak! Byla to bída. Spousty věrných odpadly. Hledaly se nové formy zábavy. Nikdo nechtěl platit za to, co dříve bývalo samozřejmostí. A pak přišel den, kdy rotačky tiskáren vyvrhly do všech oblastí zprávu o "Posledním návštěvním dnu" v rezervacích. Každý bude mít možnost si ten den prožít podle svých představ. Druhý den uzavřou vysokonapěťové bloky všechny rezervace polokoulemi elektromagnetických polí a samočinně se zablokují. Využijte tuto historickou možnost - hlásaly palcové titulky. Budete pamětníky pro své děti a vnuky! Tak tyhle články měl Kendy v kapse. Klukům o nich neřekl. O tomhle si toho napovídali už dost a dost. Každý si myslí to své. Kendy také.

Byl čas.

Kolem nich si lidé rváli na záda tlumoky. Dávali pohlavky nezbedným dětem, které nic nechápaly. Zalévali ohně vodou z plastických barelů a okolí mizelo v houstnoucím dýmu. Zvýšilo to nervozitu. Lidé se začali cpát k branám,

zapomínali na druhé. Z ampliónu na dozorcově budce se do ranního šera začaly drát kvilivé zvuky, ohlašující časové znamení.

"Je pět hodin ráno, vážení, vysíláme zprávy!"

Hluk před branami zesílil. Přeléval se okolím a do toho začaly některé děti plakat a volat. Dozorcová chvějící se ruka zmáčkla knoflík a skrytá hydraulika začala nehlučně rozvírat obrovitá šedá vrata. Začalo peklo.

Kendy se dostal s klukama dovnitř až za půl hodiny, kdy polevil největší tlak. Překračovali rozšlapané boty, kufry čepice a zuté boty. Vyhýbali se zraněným lidem. Chtěli dojít co nejdále. Všude okolo se už lidé váleli po dekách, stavěli stany, hráli fotbal a pili pivo. Všude už řvaly rádia a děti. Lidé lezli i po stromech, házeli po sobě šiškami, fotografovali se. Až po třech hodinách chůze okolí dosti prořídlo. Přesto Kendy donutil kluky jít ještě chvíli.

Rozvalili se u mrňavého rybníčku plného rákosí. Rozdělalí oheň. Na nic a na nikoho nečekali. Měli svůj plán. Chtěli hrát všechny hry, co znali, házet nožem, lehnout si po obědě pod mohutné borovice a smrky. A potom u ohýnku si naposledy zazpívat a zavzpomínat. Než se budou muset vrátit. Často se museli svému hraní i zasmát. A věděli, že dnes se jim nikdo jako jindy smát nebude. On ten den vlastně ani k smíchu nebyl!

Čas se vrhal kupředu. Oheň dohasínal. Kluci už stáli s baglama na zádech, v očích smutek a bezmocnost. Kendy ještě seděl. Byl už dávno rozhodnut, ale kluci o tom ještě nevěděli. Piko a Čarlí už zmizeli v lese, šourajíc boty v trávě.

Bary si dopnul kapsy u batlu. "Kendy, jdem!"

Těžko se to říkalo. Kendy to věděl, přesto tiše pronesl: "Bary... já zůstávám."

"Co?" Bary byl myšlenkami jinde.

"Říkám, že tady zůstávám... nevrátím se s váma."

Teď Bary procitnul. "Co to kecáš?"

"Sem se rozhodl, Bary. Nedělej mi to těžký."

"Doprčic, seš blbej? Tohle neříkej, tohle ne... a vstávej!"

Kendy se pomalu postavil. Polykal a hledal slova. Mohl to taky udělat jinak, mohl jim zmizet cestou zpět. Díval se Barymu do očí. Pokusil se o úsměv.

"Podívej, jestli je to fór, tak já ho беру," pronesl váhavě Bary.

"To není fór, Bary. Rozhodl jsem se už na jaře... utečou ti kluci..."

Bary se nahrbil. "Ty seš úplně pitomej..."

Kendy chtěl něco říct, ale jenom vzdychl. Sklopil oči a najednou ucítil prudkou ránu, jako by mu do obličeje najela lokomotiva. Ležel na zemi, v koutku pusy rubínovou slzu. Rozjela se mu dolů po bradě.

"Stačilo ti to, ty vole?! Seber se a mažem, než nám zavřou!"

Bary stojí rozkročen. Chvěje se mu hlas a zaťaté pěsti.

Kendy se těžce zvedl a pak před sebe pustil plnou silou

ruku. Píchlo mu v kloubu. Bary se převálil a zůstal ležet. Sípavě dýchal a odplivoval.

"Takhle jsem to nechtěl, Bary, věř mi," řekl si skoro pro sebe Kendy.

"Kendy, blbče, tady chcípneš... slyšíš! Jak tě mohla tahle kravina napadnout!"

Bary zvedl hlavu, ale viděl v šeru už jen vzdalující se Kendyho postavu. Kráčel křovisky přes paseku k lesu. Pomalu, hrůzně.

"Kendy počkej, vrať se..."

Výkřik se nesl soumrakem a byl syrový

"Vrať se, do pytle, Kendy, kamaráde....," zařval Bary. Klečel a bylo mu najednou tak zle, až se zajíkal.

Kendyho záda zmizela v tmavém lese. Pane bože, pomoz, pomyslel si Bary, pomoz. Pak se trhavě rozběhl.

Běželi oba. Ale jeden o druhém to nevěděli.

Jaroslav Sup. Dittrich

CHLAPEČ A DÍVKA

Přátelé

On a Ty

Ty teď sedíš, posloucháš

na víc už nemáš síly.

Tvůj přítel včera zaváhal,

na okamžik Ti přestal věřit.

Vnímáš tichý monolog,

do očí se Ti derou slzy,

přesto v duchu děkuješ

za všechna ta upřímná slova.

Pak najednou ticho...

Pár Tvých zmatených vět;

"Já vím, že už nejsi sám,

ale přátelství..."

Dál už nemůžeš.

Až se ráno rozední

pro oba,

nesměle se zeptáš:

"Pochopil!!?"

A pak se mu podíváš zpřímá do očí.

Alena Tučimová

MAJÁ ZIMNÍ - ŠTĚDRÁ NOC

Vysoko leťí vrány
les se choulí do sněhu celý,
zima rozdává své rány
v kulatých boulicích jmelí.

Hvězdy odráží se v zrcadle z ledu
a naše mysl toulá se po hvězdách,
láska na nás útočí v prvním sledu
jdu dát mák ptákům na náš práh.

Oldřich Damborský - Roy

ROZHOVOR S PODZIMEM

Na stráni, kde roste kavyl,
kapradí a máta peprná,
vlk vítr rozzlobeně zavyl
a poslechl si naše slova jadrná.

"Podzime, ty starý brachu,
coś udělal se žhavým létem?"
"To děvče klečí na tvrdém hrachu
a cop ze slámy si plete.

Na hruď přivázalo si
korále z pavučin a rosy,
o paprsek slunce prosí.
Pohlaďte její sukénku tiše a bosí.

Oldřich Damborský - Roy

ÚDA NA JARO

Zahořela luka a zmizely šediny
jaro vrať se k nám,
se svými tóny a b
a nesmí chybět kopretiny.
A tak stále říkám, jaro vrať se,
jak rád tě mám.

Karel Fojtík - Kájin

VÁNOČNÍ STROMEK

Nemají někteří doma vánoční stromek
Chodí si pro něho na hájek.
Tam je jich dostatek.
Jenom přeskočí ve školce plotek.

BALADA O TLUSTÉ SESTRĚ

Moje rok od roku mladší sestra
do lesa jde jenom z města.
Neplaší však králíky,
protože pas má veliký.
Neprojde s ním mezi stromy
když zaklesne se strom nepovolí.

VŠE JEDNOU KONČÍ

Všechno jednou pomíjí
i kamarádi zmizejí
nastává proto doba zlá,
že se mnozí již drží domova.

Nebo mají dívky svý
a ty je nikam nepustí,
to však ale nevadí
neboť i děvčata rády vandrují.

Parta se pak nerozpadá,
i s děvčaty je dobrá nálada,
některá se nám přizpůsobí
a tím se chlapci nenudí.

Naučí se i pod širákem spát
a není nutno pro ně hotel vyhledat.
Vyspí se i na seně
a tváří se tu blaženě.

Domov jim pak nechybí,
tam daleko od lidí.
S prima partou všude dobře,
ať u Dunaje či Ohře.

Trampink, to je hnutí,
které nám život vždy ochutí,
bez vandrování sobota
byla by značně zabita.

Všude dobře, tak co doma,
nejvíce nás láká příroda,
ale nikdy ne hospoda.

Vše Ilona Hořáková

PÍSMENKA - dvouměsíčník tramské literatury. Vydává Klub
Maximalistů Kolín, reg.číslo 0320403389. Adresa redakce: Věra
Malátková Tábořská 12 560 02 Česká Třebová. Náklad 100
výtisků. Přetisk článků dovolu jen se souhlasem autora.
Neprodejně. Objednávky poštou vyřizuje redakce.